

ЛИЙ ЧАЙЛД

**МЯСТО
ЗА УБИВАНЕ**

РОМАН

Превел от английски
ЛЮБОМИР НИКОЛОВ

ОБСИДИАН
СОФИЯ

Моят литературен агент е Дарли Андърсън от Лондон. Редакторите ми са Дейвид Хайфил от Ню Йорк и Мариан Велманс от Лондон. Те работиха усърдно, за да ми помогнат да пробия. Тази книга е посветена на тях тримата с признателност за всичките им усилия, които далеч надхвърлят служебните им задължения.

1

Арестуваха ме в закувалнята на Ено. В 12 ч. Бях си поръчал яйца и кафе. Не обядвах, просто закусвах късно. Чувствах се изтощен и подгизнал след дългото ходене под проливния дъжд. Бях вървял от магистралата до покрайнините на градчето.

Закувалнята беше малка, но чиста и светла. Съвсем нова, изградена като вагон-ресторант. Тясна, с дълъг бар от едната страна и кухня в дъното. От другата страна покрай стената имаше сепарета. Входът се намираше точно по средата.

Седях до прозореца в едно от сепаретата и четях в нечий забравен вестник каква кампания започвал президентът, за когото не бях гласувал предишния път и не смятах да гласувам сега. Вече не валеше, но стъклото още бе обсипано с лъскави капки. Видях как полицейските коли нахлуха на паркинга. Караха бързо и когато заковаха на място, изпод гумите им с хрущене се разхвърча чакъл. Лампите отгоре се въртяха и мигаха. Вратите се отвориха рязко и отвътре изскочиха полицаи. По двама души от всяка, готови за стрелба. Два револвера, две пушки. Дебела работа. Един с револвер и един с пушка изтичаха отзад. Другите двама се втурнаха към вратата.

Седях си и ги гледах. Знаех какви хора има в закувалнята. Готвачът в кухнята. Две сервитьорки. Двама

старци. И аз. Тази операция беше за мен. Нямах и половин час, откакто пристигнах в града. Останалите петима вероятно живееха тук открай време. Ако някой от тях си имаше неприятности, в закусвалнята щеше да се домъкне сконфузен сержант. Щеше да се извини. И да измънка смутена покана за посещение в участъка. Значи суматохата и тежката артилерия не бяха за някого от тях. Бяха за мен. Налапах едното яйце и пъгнах пет долара под чинията. Стъгнах забравения вестник на квадрат и го прибрах в джоба на самото си. Допих кафето, като внимавах и двете ми ръце да са над масата.

Полицаят с револвера остана на прага. Приклезна, стисна оръжието с две ръце и се прицели. В главата ми. Другият пристъпи напред. И двамата бяха строини, мускулести. Чисти и спретнати. Всеки ход беше по устав. От своята позиция онзи с револвера до вратата можеше да обстрелва почти цялото заведение. А пушката можеше да ме размаже от упор по цялата витрина. Обратното би било грешка. При близък бой револверът можеше и да не улучи, а един далечен изстрел с пушката откъм вратата щеше да надупчи заедно с мен другия полицай и старчето в съседното сепаре. Дотук действаха както трябва, дума да няма. Предимството несъмнено беше на тяхна страна. Тясното сепаре ме стягаше като капан. Заклещен така, не можех да направя кой знае какво. Залепих длани върху масата. Полицаят с пушката се приближи.

– Не мърдай! Полиция! – изрева той.

Крещеше с всичка сила. Разтоварваше се от напрежението и се опитваше да ме сплаши. Все уставни положения. Много шум и много ярост, за да стреснеш заподозрения. Вдигнах ръце. Полицаят с револвера тръгна към нас. Другият, с пушката, пристъпи още по-напред. Първата им грешка. Ако ми се налагаше, можех да скоча и да блъсна нагоре дулото. Вероятно щеше да последва изстрел в тавана, после един лакът в лицето на полицая и пушката ставаше моя. Другият вече няма-

ше добра видимост и не би поел риска да улучи партньора си. Нещата можеха да свършат много зле за тях. Но аз просто си седях с вдигнати ръце. Въоръженият с пушка продължаваше да крещи и да подскача.

– На пода! – изрева той.

Бавно се измъкнах от сепарето и протегнах ръце към полица с револвера. Нямах никакво намерение да лягам на пода. Не и за тия селски момчета, та дори и да докараха целия си участък с тежката артилерия.

Онзи с револвера се оказа сержант. Беше много спокоен. Докато пушката ме държеше на прицел, той прибра оръжието си в кобура, откачи белезниците от колана си и ги щракна на китките ми. Втората двойка се зададе откъм кухнята. Заобиколиха бара. Заеха позиции зад гърба ми. Претърсиха ме. Много старателно. По изражението на сержанта разбрах, че му кимнаха. Нямах оръжие.

После двамата ме хванаха за лактите. Пушката продължаваше да ме държи на прицел. Сержантът мина отпред. Беше бял, стегнат и атлетичен. Слаб, загорял от слънцето. На моя възраст. Върху пластмасовата табелка над джобчето на ризата бе изписано името му: *Бейкър*. Изгледа ме от долу нагоре.

– Арестуван сте по подозрение в убийство – каза той. – Имате правото да мълчите. Всичко, което кажете, може да бъде използвано срещу вас. Имате право на адвокат. Ако се окаже, че нямате средства за адвокат, ще ви бъде назначен служебен за сметка на щата Джорджия. Разбирате ли правата си?

Справяше се чудесно. Говореше ясно, без да чете от картонче. Сякаш знаеше какво означава всичко това и защо е толкова важно. За мен и за него. Не отговорих.

– Разбирате ли правата си? – повтори той.

Продължих да мълча. Дългият опит ме беше научил, че най-добрата тактика е пълното мълчание. Кажеш ли нещо, може да чуют погрешно. Да не го разберат правилно. Да го изопачат. Една дума може да те вкара в

затвора. Или в гроба. Мълчанието обърква полицаия. Той е длъжен да ти каже, че имаш правото да мълчиш, но ужасно се дразни, когато го използваш. Арестуваха ме по подозрение в убийство. Не казах нищо обаче.

– Разбирате ли правата си? – попита за трети път Бейкър. – Говорите ли английски?

Продължих да мълча. Той запази присъствие на духа. Беше спокоен – като човек, който знае, че страшното е минало. Сега щеше да ме откара в участъка, а там вече някой друг щеше да си блъска главата с мен. Озърна се към останалите трима.

– Добре, запишете, че не казва нищо – избоботи той. – Да вървим.

Поведоха ме към вратата. На прага се подредихме в колона. Първо Бейкър. После полицаят с пушката – отстъпваше заднешком, продължавайки да се цели в мен с грамадната черна цев. На табелката му пишеше *Стивънсън*. Той също беше бял, среден на ръст и добре сложен. Оръжието му приличаше на водопроводна тръба. Сочеше право в корема ми. Зад мен крачеше втората двойка. Единият от тях опря длан в гърба ми и ме избута през прага.

Навън жегата се бе усилила. Навярно бе валяло цяла нощ и значителна част от сутринта. Сега припичаше здравата и от земята се вдигаше пара. А иначе мястото сигурно беше горещо и прашно. Но днес го обгръщаше онзи чудесен опияняващ аромат на мокър асфалт под палещо обедно слънце. Докато полицаите се преподреждаха, аз обърнах лице към слънцето и вдишах дълбоко. За няколкото крачки до колите ме оградиха плътно от двете страни. Стивънсън продължаваше да се перчи с пушката. При първата кола отстъпи крачка, докато Бейкър отваряше задната врата. Натиснаха главата ми надолу. После ловък тласък с бедро отляво ме бутна вътре. Добре действаша. В такова затънтено градче едва ли имаха кой знае какъв опит. Значи бяха тренирали дълго и старателно.

Останах сам на задната седалка. От предната ме делеше дебело стъкло. Предните врати още бяха отворени. Бейкър и Стивънсън се настаниха в колата. Бейкър подкара. Стивънсън се извъртя, за да ме държи под око. Не обелваха нито дума. Другата кола ни последва. И двете бяха нови. Движеха се тихо и плавно. Вътре беше прохладно и чисто. Нищо не подсказваше, че на моето място са седели съсипани и отчаяни хора.

Надникнах навън. Джорджия. Плодородни полета. Тежка и влажна червеникава пръст. Ниви с безкрайно дълги прави редове от някакви ниски храсти. Може би фъстъци. Капризна култура, която обаче носи добри пари на производителя.

Или на собственика. Дали хората тук бяха земевладелци? Или се бяхтеха за големите корпорации? Нямах представа.

Градът не беше далече. Колата свистеше по мокрия гладък асфалт. След по-малко от километър видях две нови спретнати сгради, кацнали наред пейзажа. Полицейският участък и пожарната. Стояха уединено зад обширна поляна със статуя в средата. Намирахме се в северните покрайнини на града. Приятна общинска архитектура, подкрепена от щедър бюджет. Равни асфалтирани улици, тротоари с червени плочки. На триста метра в южна посока забелязах ослепително бяла църковна камбанария зад къщички, сгушени една до друга. Прясно боядисани стени, навеси и зелени морави с пилони за националния флаг. Всичко изглеждаше свежо след проливния дъжд. От жегата се вдигаше пара, която сякаш подчертаваше цветовете. Благоденстваща община. Навярно изградена с доходите от процъфтяващи ферми и високите данъци на онези местни жители, които работеха в Атланта.

Стивънсън все още ме зяпаше, когато колата намали и свърна към участъка. Отклонението описваше широк полукръг. Върху ниската тухлена ограда прочетох надпис: *Полицейско управление на град Маргрейв.*

Трябваше ли да се тревожа? Бях арестуван. Очевидно за убийство. В градче, където стъпвах за пръв път. Аз обаче знаех две неща. Първо, не можеха да докажат онова, което не е станало. И второ, не бях убил никого.

Във всеки случай, не в техния град и не наскоро.

2

Спряхме пред входа на дългата ниска сграда. Бейкър излезе от колата и се огледа. Момчетата от втората двойка застанаха до него. Стивънсън заобиколи нашата кола. Зае позиция срещу Бейкър. Насочи пушката. Добър екип бяха. Бейкър отвори задната врата.

– Добре, да вървим – каза той почти шепнешком.

Полюшваше се от пети на пръсти и оглеждаше околността. Бавно се завъртях и изпълзях от колата. С белезниците беше ужасно неудобно. Жегата се усилваше. Втората двойка застана зад мен. Отпред беше входът на участъка. Над него имаше дълга каменна плоча със същия надпис: *Полицейско управление на град Маргрейв*. По-долу – двойна стъклена врата. Бейкър дръпна едното крило. Гумените уплътнители изсъскаха. Дватамата отзад ме побутнаха да вляза. Вратата отново изсъска и се затвори.

Във фойето беше прохладно. Бели стени и хромиран метал. Лампите бяха люминесцентни. Приличаше на банка или застрахователна компания. Имаше дори килим. Дежурният сержант стоеше зад дълга преграда, която служеше за рецепция. Би трябвало да ме попита: „Какво ще обичате, господине?“. Но той мълчеше. Само ме гледаше. Зад него имаше общо помещение с бюро. На едно от тях седеше тъмнокоса жена в униформа. Вкарваше в компютъра данни от някакви папки, но щом влязох, спря и ме погледна. Аз стоях с по един полицаи от двете страни. Стивънсън се отдръп-

на към преградата. Пак се целеше в мен. Сержантът и униформената жена ме зяпаха като невидели. Отвърнах им със същото.

После ме поведоха наляво. Пред една врата ми наредиха да спра. Бейкър отвори и ме вкараха в тясно помещение. Беше стая за разпити. Без прозорци. Бяла маса и три стола. Килим. Горе в ъгъла – камера. Климатикът бълваше леден въздух. А аз още бях мокър от дъжда.

Търпеливо изчаках Бейкър да прерови джобовете ми един по един. Вещите ми бавно се трупаха на масата. Банкноти, навити на руло. Малко монети. Разписки, билети, хартийки. Бейкър прегледа вестника и го върна в джоба ми. Хвърли едно око на часовника ми, но не го свали. Тия работи не го интересуваха. Всичко останало бе изсипано в голям найлонов плик с цип. Плик за хора, носещи в джобовете си много повече от мен. Върху найлона беше залепено бяло етикетче. Стивънсън надраска на него някакъв номер.

Бейкър ми каза да седна. После всички напуснаха стаята. Стивънсън носеше плика с вещите ми. Излязоха, затвориха вратата и чух ключалката да изщраква. Тежък звук на добре смазан механизъм. Звук на точност. На голямо стоманено резе. Ако се съдеше по звука, нямаше начин да изляза.

Предполагах, че искат да ме оставят известно време затворен. Обикновено се прави така. Самотата поражда желание да говориш. То пък може да се превърне в желание да признаеш. Брутален арест, последван от един час в изолация – доста добра стратегия.

Но предположенията ми се оказаха погрешни. Нямаха намерение да ме оставят в изолация. Може би тук допускаха втората си дребна тактическа грешка. Бейкър отключи вратата и влезе. Носеше кафе в пластмасова чаша. После кимна на униформената жена да го